

Марко помисли.

— Знайте ли на здраво, попита той, че така ще бжде?

— Какъ не знаемъ? Дѣца ли сме?... Азъ за това те канѣхъ да влѣзешъ въ комитета, та съ очитѣ си да четешъ писмата... и да чуйшъ Каблешкова и Бойча.

Марко поклати глава недовѣрчиво.

— Друго е да ти кажѣтъ хората, друго е ти самъ да знайшъ, че е така... Мислете петь пѣти прѣди да сторите вѣщо, да не повторимъ заарската работа.

Мичо се разсърди.

— Сега е друга работата, Марко, не ставай дѣте... Азъ ти казвамъ, че ще пламне на всѣкждѣ... Всичко е организувано. Само денѣтъ нека ни кажѣтъ...

— А, ако пламне на всѣкждѣ, то и азъ щѣ нарамѣхъ пушката! но ако не пламне на всѣкждѣ, а ний пламнемъ само? Това казвамъ да разберемъ...

— Ще пламне!

— Кой знай.

— Ще пламне, Марко! клетва искашъ ли?

— Не щѣ.

— Ти си невѣрния Тома!

— Азъ искамъ, като него да поинамамъ съ прѣстъ...

Туга играймъ съ главитѣ си....

— Ти трѣба да вѣрвашъ, че ще побѣдимъ!

— Защо?

— Защото Туркия трѣба да падне вече...

— Какъ трѣба да падне?

— Така, трѣба да падне, защото ѣ е писано да падне!

Марко разбра, че Мичо пакъ прибѣгва до пророчеството на Мартинъ-Задека...

— Азъ не вѣрвамъ на новитѣ пропрочества... Календарѣтъ ни прѣдсказва дѣждове и буря, а ний имаме райско врѣме... Праздна работа.